

Arrest

nr. 190 151 van 28 juli 2017
in de zaak RvV X / IX en de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 maart 2014.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 maart 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 april 2017 met referentenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat J. CALLEWAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te T. op [...]1987.

Op 20 oktober 2000 vroegen verzoeker en zijn zus E.S., na het overlijden van hun ouders, een visum type D in het kader van pleegvoogdij. De halfzus K.H. had immers via het vredegericht van Antwerpen de voogdij gekregen over verzoeker en zijn zus E.S.

Op 10 mei 2001 werden verzoeker en zijn zus E.S. gemachtigd tot tijdelijk verblijf in het Rijk, waarna dit verblijf jaarlijks verlengd werd, een laatste maal op 16 november 2007 waarbij verzoeker tot 6 mei 2008 toegelaten werd om in het Rijk te verblijven.

Op 25 februari 2008 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor afpersing.

Op 26 december 2008 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen ingevolge inbreuken op de drugswetgeving.

Op 30 juni 2009 werd verzoeker opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen ingevolge inbreuken op de drugswetgeving.

Op 7 september 2009 verzocht verzoeker om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een A-kaart, doch op 17 september 2009 besloot de gemachtigde dat aan dit verzoek geen gunstig gevolg kon worden gegeven.

Op 24 september 2009 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 17 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 20 mei 2010 laat de stad Antwerpen verzoeker weten de aanvraag niet te kunnen verwerken daar hij niet in Antwerpen woonachtig is.

Op 6 juli 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hij actualiseerde de aanvraag op 27 juni 2012.

Op 3 maart 2014 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond.

Dit is thans de bestreden beslissing in zaak RvV X, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2010 werd ingediend en op data van 37.06.2012 werd geactualiseerd door :

E., M. (R.R.: [...]) nationaliteit: Marokko geboren te T. op [...]1987 adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij naar België kwam in het kader van gezinsherening op veertienjarige leeftijd na het overlijden van zijn ouders. Op basis hiervan kende hij een legaal verblijf van 24.03.2001 tot 06.05.2008. Verder haalt hij aan dat de enige familie die hem rest in België verblijft (met name zijn zus

E. S. – R.R. [...] en zijn halfzussen K. H. – R.R. [...], K. S. – R.R. [...] en K. L. - R.R. [...]), dat het overgrote deel van hen de Belgische nationaliteit heeft en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene herhaaldelijk in aanraking kwam met het Belgisch gerecht. Betrokkene werd drie maal veroordeeld door een correctionele rechtbank. Een eerste maal door de Correctionele Rechtbank Antwerpen d.d. 25.02.2008, voor afpersing door twee of meer personen met wapens of erop gelijkende voorwerpen met een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren als gevolg. Op 26.12.2008 wordt hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen voor slaapmiddelen en verdovende middelen: bezit: handel: vervaardiging zonder vergunning (herhaling) en wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Tenslotte wordt hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen op 30.06.2009 voor verdovende middelen: bezit zonder vergunning: handel: vervaardiging zonder vergunning (herhaling) en wordt hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Artikel 8 EVRM, lid 2 meldt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Het gevaar dat betrokkene vormt is superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Door deze elementen van openbare orde kan hem geen gunstige regeling worden toestaan. De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in haar arrest nr. 51.190 d.d. 17.11.2010 dat “het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze vaststelling geldt ongeacht het ‘actueel’ karakter van de bedreiging.”. De advocaat van betrokkene verwijst naar de rechtspraak van het EHRM in zijn arrest Boultif c.Suisse (Requête nr 54273/00). Echter het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert.

Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene staft zijn integratie (betrokkene legt zeven schoolattesten voor waaruit blijkt dat hij schoolliep van het schooljaar 2001-2002 tot en met 30.06.2008, verschillende getuigenverklaringen, een bewijs van lidmaatschap van een ziekenfonds, een arbeidskaart C en een inschrijvingsbewijs VDAB dd 04.09.2009) echter doordat betrokkene tot drie maal toe werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen (voor afpersing en voor bezit en handel van verdovende middelen) kunnen deze elementen van integratie niet weerhouden worden in het voordeel van betrokkene.”

Op 3 maart 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de bestreden beslissing in zaak RvV X, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: E., M.

geboortedatum: [...]1987 geboorteplaats: T. nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

○ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

In zaak RvV X betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2014 werpt de gemachtigde een exceptie van onontvankelijkheid op, met name een gebrek aan belang wegens een gebonden bevoegdheid.

Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is “*wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen*” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). Zo heeft *in casu* de gemachtigde geopteerd voor een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen. Na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel, is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel af te geven met een termijn van 30 dagen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van

een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand vinden immers hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) en 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie van gebonden bevoegdheid zoals opgeworpen in zaak RvV X wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep in zaak RvV X

Verzoeker wijst er in het tweede onderdeel van zijn enig middel op dat hij, samen met zijn zus E.S., in België aankwam in 2001 toen hij 14 jaar oud was in het kader van gezinshereniging nadat zijn beide ouders waren overleden. Hij werd, samen met zijn zus E. S., onder voogdij geplaatst van een halfzus, een Belgische onderdaan. Verzoeker verbleef vervolgens 7 jaar in wettig verblijf. Hij wijst erop dat zijn zus E.S. ernstig psychisch ziek werd en zeer lang opgenomen is in een gesloten psychiatrische instelling. Uiteindelijk kreeg zijn zus omwille van medische redenen een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij stelt verder dat hij Nederlands spreekt, onderwijs in België heeft gelopen en dat de enige familie die hem rest in België woont en het overgrote deel van hen de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij wijst erop dat het respect voor dit beginsel inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Hij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met verschillende elementen waaronder het feit dat de zus van verzoeker, S. die samen met verzoeker naar België is gereisd, omwille van ernstige psychiatrische problemen gemachtigd is tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Zoals verzoeker aanvoert, houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat zowel in de aanvraag van 6 juli 2010 als in de actualisering van 27 juni 2012 verzoeker heeft gewezen op de specifieke band met en situatie van zijn zus E. S. Zo staat er in de aanvraag van 6 juli 2010: *“zijn oudere zus S. is enkele jaren geleden ernstig depressief geworden en verblijft momenteel in het psychiatrisch centrum S.-A. te M. waar verzoeker haar dagelijks bezoekt. (zie st. 22)”*. Ook in de actualisering van 27 juni 2012, waar de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar verwijst – er moet immers vanuit gegaan worden dat 37.06.2012 een materiële misslag betreft -, leest de Raad het volgende: *“In dit kader dient dan ook rekening te worden gehouden met de zeer precaire situatie van de zus van verzoeker. Zij staat nog steeds onder zware psychische zorgen. De rol van haar broer is zeer belangrijk. Het gedwongen vertrek van haar broer zou de zoveelste breuk, het zoveelste verlies betekenen en kan zware consequenties hebben voor haar gezondheid.”*

Bij de actualisering van 27 juni 2012 werd een brief gevoegd van de zus, S.A., van verzoeker. Hierin leest de Raad onder meer als volgt: *“Ik ben S., de zus van M., mijn broer en ik hebben een heel zwaar leven gehad tot nu toe. Wij zijn geboren in een klein dorp in Marokko en ik was 14 jaar toen ons mama is gestorven 40 dagen later is mijn papa gestorven. [...] Dit gemis heb ik niet kunnen verwerken. Ik ben psychisch ziek geworden en opgenomen in de psychiatrie. Ik heb steeds veel steun gehad aan mijn broer tot op de dag van vandaag. Ook nu nog ben ik in behandeling omwille van (psychis) maar ik zie de aanwezigheid van mijn broer ook als een deel van mijn behandeling. Hem als enige echte broer afpakken van mij zou een zoveelste verlies zijn.”*

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op minderjarige leeftijd, met zijn minderjarige zus als weeskinderen op legale wijze naar België zijn gekomen in 2001 in het kader van gezinshereniging meer bepaald een pleegvoogdij. Het blijkt dat hij van 2001 tot 2008 legaal verblijf gehad heeft, dat de zus van verzoeker, S.E., ernstig psychisch ziek is, op 7 juli 2010 in het bezit werd gesteld van een B-kaart, sedert 22 december 2005 voltijds was opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis S.A te M. tot minstens de datum van de nota, zijnde 11 maart 2013 en op 17 juli 2006 werd erkend door de FOD Sociale Zekerheid als persoon met een handicap. Talrijke attesten van opname in de psychiatrie zitten in het administratief dossier.

De Raad moet met verzoeker vaststellen dat ondanks de uitgebreid gemotiveerde beslissing, de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met dit aangevoerde element, met name met die band tussen verzoeker en zus S.E., die door de psychische aandoening van die zus anders is dan de gewone affectieve banden tussen broers of zussen. De gemachtigde heeft enkel haar naam vernoemd als zijnde *“een familielid dat in België verblijft”*. Dit kan niet volstaan om aan te nemen dat de gemachtigde zorgvuldig heeft rekening gehouden met het door verzoeker uitdrukkelijk aangehaalde in de actualisering van 27 juni 2012.

In de nota gaat verweerder niet in op dit argument van verzoeker.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangenomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Aangaande zaak RvV X

De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. De feitelijke samenhang kan niet dienstig betwist worden nu beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen, door dezelfde attaché, op dezelfde dag betekend en in de synthesenota in het administratief dossier opgemaakt door die attaché kan gelezen worden *“beslissing: OGG (na overleg met A.) + bijlage 13 (30 dagen)”*. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond moest worden verklaard, eveneens geleid tot het

oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg moet het bevel om het grondgebied te verlaten als volgbeslissing eveneens worden vernietigd.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegronde middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van beide beroepen ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaak RvV X / IX en de zaak RvV X / IX worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2014 worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van beide beroepen, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES